

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 42

din 4 februarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) și art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în redactarea anterioară Legii nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) și art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Ovidiu Gâlea în Dosarul nr. 832/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.741D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că nu poate fi reținută critica prin raportare la art. 23 alin. (11) din Constituție, invocând, în acest sens, Decizia nr. 242 din 6 aprilie 2017, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor ca în cauza de față, cu o motivare identică. Instanța de contencios constituțional a reținut, prin decizia menționată, că suspendarea din funcție nu poate fi privită ca o sancțiune impusă magistratului, ci ca o măsură pentru asigurarea imparțialității și independenței sistemului judiciar. În ceea ce privește critica prin raportare la art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală apreciază că este neîntemeiată, întrucât nu poate fi primită comparația cu alte categorii de funcționari publici, magistrații reprezentând o categorie aparte.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 832/1/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) și art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**, excepție ridicată de Ovidiu Gâlea într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva unei hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a dispus suspendarea din funcția de judecător a acestuia, ca urmare a trimiterii sale în judecată pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 contravin dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție, deoarece atât timp cât simpla soluție de trimitere în judecată a unei persoane are repercusiuni pe plan profesional, prezumția de nevinovăție a persoanei este lipsită de efecte. Or, aceasta presupune chiar lipsa oricăror măsuri de natură punitivă sau care să determine persoana să resimtă consecințele unor fapte cu privire la care nu i s-a stabilit vinovăția, dincolo de orice dubiu rezonabil. Chiar și presupunând că prezumția de nevinovăție ar fi un drept susceptibil de limitări, se impune ca acestea să respecte exigențele art. 53 alin. (2) din Constituție. Or, raportat la textul art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004, limitarea nu este proporțională cu scopul vizat și are consecințe vedit discriminatorii. Se mai arată că din faptul că un judecător este trimis în judecată nu rezultă, invariabil, lipsa de imparțialitate a acestuia. O asemenea analiză se impune a se efectua în concret, nu în abstract. Totodată, se arată că suspendarea din funcția de judecător dispusă pentru o anumită perioadă, care se prelungește pentru câțiva ani, afectează sistemul judiciar, având în vedere că există un deficit de judecători, iar posturile judecătorilor suspendați din funcție nu pot fi ocupate, potrivit legii, pe perioada suspendării. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 774 din 10 noiembrie 2015, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 sunt constituționale numai în măsura în care permit atacarea separată a hotărârii prin care se dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare.

6. Cu privire la art. 62 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, potrivit căruia, pe perioada suspendării din funcția de judecător, acestuia nu i se cuvin drepturile salariale, iar perioada respectivă nu constituie vechime în magistratură, autorul excepției arată că acestea contravin art. 16 alin. (1) și art. 23 alin. (11) din Constituție. Referitor la încălcarea art. 23 alin. (11) din Constituție susține că, dacă simpla suspendare din funcție a judecătorului are valențe punitive, fiind disproporționate în raport cu scopul vizat, lipsa de remunerare și neluarea în considerare ca vechime în muncă a perioadei pentru care operează suspendarea sunt în mod evident și flagrant disproporționate. Referitor la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție susține că prin lipsa unei remunerații pe perioada suspendării din funcția de judecător se creează o diferență de tratament a magistraților, prin raportare la situația altor categorii de funcționari publici, respectiv a polițiștilor, în cazul cărora, în ipoteza punerii în mișcare a acțiunii penale, se ia măsura punerii la dispoziție, interval în care beneficiază de drepturile bănești prevăzute de legislația privind salarizarea polițiștilor aflați în această situație și de drepturile stabilite în Statutul polițiștilor.

7. Cu privire la art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 se susține că încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție deoarece nu

reglementează, printre cazurile de încetare a suspendării din funcție, și ipoteza în care judecata ia sfârșit prin restituirea cauzei la parchet, dispusă de judecătorul de cameră preliminară, această carență fiind rezultatul unui vid de reglementare, ca urmare a intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală. Autorul excepției arată că, prin Hotărârea nr. 1.219 din 6 noiembrie 2014, Consiliul Superior al Magistraturii a statuat că, în cazul în care judecătorul de cameră preliminară dispune, prin încheiere definitivă, restituirea cauzei la parchet, secția competentă din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii va adopta o hotărâre prin care va constata că temeiul care a fundamentat suspendarea nu mai subsistă, va constata încetarea suspendării și, pe cale de consecință, va dispune repunerea în situația anterioară a magistratului. Însă, în pofida faptului că această hotărâre pare a rezolva problema în speță, atât timp cât legea nu prevede expres această posibilitate, justițiabilul nu are nicio garanție a constanței acestei opinii a Consiliului Superior al Magistraturii.

8. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că este de competența legiuitorului să aprecieze situațiile care pun în pericol prestigiul și independența justiției, considerându-se că trimiterea în judecată este un incident procedural suficient de serios care creează suspiciuni în ceea ce privește probitatea magistratului și posibilitatea acestuia de a continua activitatea. Astfel, însăși rămânerea în funcție a unui magistrat trimis în judecată ar putea să afecteze principiile unei justiții independente consacrate de dispozițiile constituționale, atât timp cât împărțirea dreptății se face de o persoană care este ea însăși supusă cercetării judecătorești pentru o faptă penală. Precizează că acest tip de suspendare are un scop preventiv, este temporară și nu are caracter punitiv.

11. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, arătând că se aplică tuturor destinatarilor normei criticate, fără privilegii și fără discriminări.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) și art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, care, la data ridicării excepției, aveau următorul conținut normativ:

— Art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3): „(1) *Judecătorul sau procurorul este suspendat din funcție în următoarele cazuri:*

a) *când a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni; (...)*

(3) *În perioada suspendării din funcție, judecătorului și procurorului nu i se plătesc drepturile salariale. Această perioadă nu constituie vechime în magistratură.”;*

— Art. 63 alin. (2): „(2) *Dacă se dispune clasarea, achitarea sau încetarea procesului penal față de judecător ori procuror, suspendarea din funcție încetează, iar acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție și i se recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă.”*

15. Prin Legea nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 15 octombrie 2018, prevederile de lege criticate au fost modificate, dar Curtea va avea de analizat dispozițiile de lege cu care a fost sesizată în forma pe care o aveau la data ridicării excepției, în considerarea celor statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011.

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 care consacră principiul egalității în fața legii, art. 23 alin. (1) care instituie prezumția de nevinovăție și art. 53 alin. (2) privind condițiile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile de lege criticate au mai format obiect al excepției de neconstituționalitate, prin prisma unor critici similare și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 242 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 24 iulie 2017, paragraful 19, Curtea a constatat că prevederile art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 nu aduc atingere prezumției de nevinovăție consacrată de art. 23 alin. (1) din Constituție, făcând în acest sens referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, în Cauza *Țehanciu împotriva României*, prin Decizia de inadmisibilitate din 22 noiembrie 2011, paragraful 17, instanța europeană a reținut că „prezumția de nevinovăție prevăzută de art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este relevantă nu numai în acțiunea penală, dar și în alte cauze în care instanțele naționale nu au trebuit să stabilească problema vinovăției, scopul său esențial fiind să prevină orice autoritate națională să reflecte opinia că reclamantul este vinovat înainte ca acesta să fie găsit vinovat conform legii”. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că cererea reclamantului privind încălcarea dreptului său la prezumția de nevinovăție din cauza suspendării din funcție în momentul trimiterii în judecată este în mod vădit nefondată și trebuie respinsă, deoarece suspendarea sa era obligatorie și automată conform Legii nr. 188/1999 și nimic din această lege nu arată că scopul măsurii de suspendare ar fi unul punitiv, ci mai degrabă de precauție și provizoriu, în măsura în care privește apărarea interesului public prin suspendarea din funcție a unei persoane acuzate de comiterea unei infracțiuni de serviciu, și, astfel, de prevenire a altor posibile acte similare sau consecințe ale unor asemenea acte (paragraful 19). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai reținut că, și în absența unui scop punitiv, trebuie evaluat impactul acestei măsuri asupra drepturilor individuale apărute la art. 6 paragraful 2 din Convenție și, în mod special, trebuie să se țină seama de garanțiile prevăzute de lege în acest sens, menționând că dispozițiile relevante din Legea nr. 188/1999 prevăd că, la terminarea procesului, persoana este repusă în funcție dacă nu a fost găsită vinovată, cu plata retroactivă a salariului (paragraful 20).

18. Totodată, prin Decizia nr. 1.556 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 6 februarie 2012, Curtea a reținut că „împrejurarea că nici secțiile Consiliului Superior al Magistraturii și nici Plenul acestuia nu

analizează natura și gravitatea acușării în materie penală, fapta concretă pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală, forma de vinovăție, faptul dacă are sau nu legătură cu activitatea exercitată de magistrat și urmările produse, ci doar constată dacă a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva magistratului prin ordonanță sau rechizitoriu, decurge din lege, iar o astfel de soluție legislativă este justificată de activitatea judiciară desfășurată de judecătorii în scopul înlăturării justiției și de procurorii în scopul apărării intereselor generale ale societății, a ordinii de drept, precum și a drepturilor și libertăților cetățenilor, nefiind permis ca un judecător sau procuror împotriva căruia s-a început acțiunea penală să își mai poată îndeplini aceste activități”.

19. Tot astfel, pornind de la cele statuate prin Decizia nr. 1.553 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 7 februarie 2012, referitoare la prevederile din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici potrivit cărora raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public a fost trimis în judecată pentru săvârșirea anumitor infracțiuni, prin Decizia nr. 242 din 6 aprilie 2017, mai sus citată, paragraful 18, Curtea a reținut, *mutatis mutandis*, că sancțiunea administrativă a suspendării funcționarului public din funcția publică pe care acesta o deține, în cazul în care s-a dispus trimiterea sa în judecată, are ca finalitate protejerea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public. Or, ținând cont de natura administrativă a acestei măsuri, nu se pune problema nerespectării prezumției de nevinovăție, care va trebui însă respectată pe tot parcursul desfășurării întregului proces penal împotriva respectivului funcționar public, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

20. Curtea constată că măsura suspendării din funcție a judecătorilor și procurorilor se impune cu atât mai mult cu cât vizează apărarea prestigiului justiției și încrederea pe care justițiabilii trebuie să o aibă în probitatea morală a profesioniștilor chemați să îndeplinească actul juridic și, implicit, în corectitudinea soluțiilor pronunțate. Aceasta nu aduce atingere însă prezumției de nevinovăție ce protejează persoana vizată de o asemenea măsură și care se menține până la pronunțarea hotărârii definitive în cauză.

21. Cât privește invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 774 din 10 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 6 ianuarie 2016, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 sunt constituționale numai în măsura în care permit atacarea separată a hotărârii prin care se dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 242 din 6 aprilie 2017, paragraful 20, că nu se poate reține existența unor similitudini cu situația din acea cauză, care se regăsește și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate de față, deoarece, potrivit art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii privind drepturile și cariera judecătorilor și procurorilor pot fi atacate cu contestație la Înalta Curte de Casație și Justiție. Or, prezenta excepție a fost invocată în cadrul unei cauze de contencios având ca obiect soluționarea contestației împotriva unor hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a constatat suspendarea din funcția de judecător, ca urmare a trimiterii în judecată.

22. Cu privire la art. 62 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, potrivit căruia pe perioada suspendării din funcția de judecător, acestuia nu i se cuvin drepturile salariale, iar perioada respectivă nu constituie vechime în magistratură, Curtea s-a mai pronunțat prin aceeași Decizie nr. 242 din 6 aprilie 2017, paragrafele 21—22, prin prisma criticii în sensul că s-ar crea o diferență de tratament aplicat magistraților față de alte categorii de funcționari publici, de exemplu, polițiștii. Curtea a constatat că nu poate fi primită

comparația făcută de autorii excepției, întrucât cele două categorii profesionale au statute diferite.

23. Curtea observă că diferența dintre statutele celor două categorii profesionale menționate provine din caracterul specific al actului juridic la realizarea căruia contribuie deopotrivă judecătorii și procurorii, înlăturarea justiției fiind o activitate care presupune cu necesitate o conduită morală și profesională ireproșabilă, a cărei exercitare este incompatibilă cu orice suspiciune legată de imparțialitatea absolută a celor care o îndeplinesc, ceea ce diferențiază această activitate de orice altă profesie. De altfel, chiar în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 242/2018, art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 prevede un remediu esențial în ipoteza scoaterii de sub urmărire penală, încetării urmăririi penale, achitării sau încetării procesului penal față de judecător sau procuror, când acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție și i se recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă.

24. Referitor la prevederile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, prin Decizia nr. 242 din 6 aprilie 2017, Curtea a examinat o critică identică, formulată într-o cauză având aceleași coordonate procesuale ca și speța de față, critică potrivit căreia acestea ar contraveni dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece nu reglementează, printre cazurile de încetare a suspendării din funcție, și ipoteza în care judecata ia sfârșit prin restituirea cauzei la parchet, dispusă de judecătorul de cameră preliminară. Curtea a reținut că excepția având acest obiect este inadmisibilă, întrucât litigiul în cadrul căruia a fost invocată viza soluționarea contestației formulate de contestatorii din acea cauză împotriva unor hotărâri ale Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-au respins ca neîntemeiate contestațiile formulate de aceștia împotriva hotărârilor Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a dispus suspendarea din funcția de judecător, ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni cu intenție. Curtea a constatat, așadar, că obiectul litigiului în cadrul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate îl constituia soluționarea cauzei de contencios administrativ privind legalitatea hotărârilor de suspendare din funcție a judecătorilor. Așadar, Curtea a constatat că dispozițiile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 referitoare la cazurile de încetare a suspendării nu au efecte asupra cauzei de contencios administrativ care are ca obiect legalitatea hotărârii de suspendare din funcție. În concluzie, din moment ce, în speță, nu s-a pus în discuție nicio hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii privind respingerea cererii de încetare a suspendării din funcție (consecință a încheierii definitive a judecătorului de cameră preliminară prin care a dispus restituirea cauzei la parchet), ci litigiul în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate viza hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a dispus măsura suspendării din funcție, Curtea a constatat că dispozițiile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 nu au legătură cu cauza în cadrul căreia s-a invocat excepția de neconstituționalitate.

25. Aceeași soluție se impune și în cauza de față cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, care a fost ridicată în cursul soluționării contestației împotriva hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a dispus suspendarea din funcția de judecător a autorului excepției, ca urmare a trimiterii sale în judecată pentru săvârșirea cu intenție a infracțiunii de fals în declarații.

26. În plus, Curtea observă că se critică o omisiune de reglementare, anume lipsa ipotezei restituirii cauzei la parchet în vederea refacerii urmăririi penale dintre cele care atrag încetarea suspendării din funcție, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale. De altfel, prin art. I pct. 113 din Legea nr. 242/2018, art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 a fost completat, fiind reglementată și această situație.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în redactarea anterioară Legii nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Ovidiu Gâlea în Dosarul nr. 832/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că prevederile art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Legea nr. 303/2004, în redactarea anterioară Legii nr. 242/2018, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 februarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 75

din 18 februarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII „Reglementări specifice personalului din sistemul justiției” din anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Atilla	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII „Reglementări specifice personalului din sistemul justiției” din anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Iuliana Jitariu, Cătălin Crețu Ostafe și de Nina Darie în Dosarul nr. 8.811/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.438D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției, avocatul Radu Chiriță, din cadrul Baroului Cluj, cu împuternicire

avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bacău. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorii excepției au comunicat la dosar note scrise, prin care susțin admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorilor excepției, care susține admiterea criticilor de neconstituționalitate. Face referire la argumentele cuprinse în notele scrise aflate la dosarul cauzei și susține, în esență, că prin prevederile legale criticate specialiștii IT din cadrul instanțelor și parchetelor sunt discriminați, sub aspect salarial, față de alte categorii de specialiști, al căror statut profesional era similar, cât și față de alte categorii de personal plătit din fondurile publice. Or, o asemenea diferență de tratament este nejustificată. Susține că, având în vedere considerentele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010, dreptul la salariu reprezintă corolarul dreptului fundamental la muncă și că restrângerea exercițiului dreptului la salariu poate avea loc doar în condițiile art. 53 din Constituție. În situația de față, chiar dacă nu se poate nega dreptul legiuitorului de a stabili salariile pentru personalul plătit din fonduri publice, totuși nu există nicio motivare care să justifice schimbarea statutului salarial al specialiștilor IT din cadrul instanțelor și parchetelor. Astfel, în cazul acestei categorii,

prevederile legale criticate determină o reducere salarială cu până la 50%, care nu este justificată nici implicit, nici explicit, de legiuitor. Dimpotrivă, în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017 se face referire la creșterea salariilor în sectorul bugetar. În aceste condiții, soluția legislativă criticată, introdusă în cuprinsul legii de către Camera decizională, este neconstituțională, deoarece nu este justificată diferența de tratament juridic, sub aspect salarial, în cazul specialiștilor IT din cadrul instanțelor și parchetelor, ale căror salarii au scăzut, spre deosebire de cele ale altor categorii de specialiști.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 428 din 4 iulie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. **Prin Încheierea din 13 iunie 2018**, pronunțată în Dosarul nr. 8.811/2/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII „Reglementări specifice personalului din sistemul justiției” din anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice**. Excepția a fost ridicată de Iuliana Jitariu, Cătălin Crețu Ostafe și de Nina Darie într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie diferențe, sub aspectul salarizării, între specialiștii IT/informaticienii șefi, în categoria cărora se află autorii excepției, și ceilalți specialiști din instanțe și parchete, respectiv alte categorii de bugetari. Astfel, autorii consideră că, pentru a evita crearea unei discriminări, specialiștii IT/informaticienii șefi ar fi trebuit menționați în art. 22 din capitolul VIII din anexa V la Legea-cadru nr. 153/2017. Nicăieri în cuprinsul legii nu se face distincție între persoanele care intră în categoria specialiștilor prevăzuți la secțiunea a VI-a din capitolul VIII și specialiști IT/informaticienii șefi asimilați personalului auxiliar al instanțelor și parchetelor. În asemenea condiții, diferențierea salarială dintre cele două categorii de specialiști este pur arbitrară. Or, conform reglementărilor anterioare (spre exemplu, Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice), salariile specialiștilor IT, la fel ca salariile celorlalți specialiști erau egale, ambele fiind raportate la categoria magistraților. De asemenea nu existau diferențe nici sub aspectul statutului profesional, atât specialiștii IT, cât și ceilalți specialiști din cadrul instanțelor și parchetelor beneficiind de aceleași salarii de bază. Cu toate acestea, Legea-cadru nr. 153/2017 (secțiunea a 6-a, art. 22) nu mai recunoaște, de o manieră vădit discriminatorie și nemotivată, specialiștilor IT și informaticienilor șefi, aceleași drepturi salariale ca specialiștilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv Direcția Națională Anticorupție (D.N.A.), Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (D.I.I.C.O.T.) și al celorlalte parchete. Dimpotrivă, deși specialiștilor din cadrul D.N.A., D.I.I.C.O.T. și din cadrul celorlalte parchete li se acordă drepturi salariale echivalente procurorilor cu grad de judecătorească, specialiștilor IT nu li se mai recunoaște nici măcar statutul de specialiști din

cadru instanțelor și parchetelor, rămânând astfel încadrați în grila de salarizare aferentă personalului auxiliar de specialitate. Nu există nicio rațiune obiectivă care să justifice un nivel salarial egal cu cel al grefierilor, în condițiile în care complexitatea funcției, precum și toate celelalte criterii de ierarhizare și funcționare diferă în ambele situații. Activitatea pe care o desfășoară specialiștii IT și informaticienii șefi din cadrul instanțelor judecătorești este una extrem de complexă, aceștia acordând în mod constant asistență, spre exemplu, atât în aspecte legate de administrarea bazelor de date ale instanțelor, cât și în probleme referitoare la derularea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, referitoare la aspecte ce țin de domeniul informatic, activitate similară cu a celorlalți specialiști, motiv pentru care se încalcă grav principiul nediscriminării. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului privind principiul egalității în drepturi.

8. De asemenea se arată că din Expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017 nu rezultă care este rațiunea excluderii specialiștilor IT și a informaticienilor șefi din grila de salarizare specifică specialiștilor, iar din modalitatea de redactare a dispozițiilor legii nu se poate determina cu certitudine care sunt consecințele aplicării legii, în cazul specialiștilor IT și a informaticienilor șefi, ceea ce contravine principiului securității juridice și exigențelor de previzibilitate și claritate care trebuie să caracterizeze actele normative într-un stat de drept. Se arată că, în opoziție cu rațiunea legii, aceea de majorare a salariilor de bază pentru toate categoriile de personal bugetar, valoarea nominală a salariului de bază prevăzut de legea-cadru pentru specialiștii IT și informaticienii șefi, aferentă anului 2022, este inferioară nivelului de salarizare din anul 2017, cu cel puțin 1/3. Se încalcă astfel și dispozițiile art. 41 și art. 53 din Constituție, în condițiile în care categoria specialiștilor IT și a informaticienilor șefi este singura din sistemul judiciar care nu doar că nu beneficiază de o creștere salarială, dar este și pusă în situația de a suporta înjumătățirea veniturilor, fără vreo justificare. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile avocatului autorilor excepției, notele scrise depuse de autorii excepției, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie art. 17 alin. (2) și art. 22 din capitolul VIII „Reglementări specifice personalului din sistemul justiției” din anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, care au următorul cuprins:

— Art. 17 alin. (2): „Salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul judecătorilor și al parchetelor de pe lângă acestea sunt cele prevăzute în prezenta anexă la cap. II și III.”;

— Art. 22: „(1) Salariile de bază pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete, sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I lit. B nr. crt. 4.

(2) Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de celelalte drepturi salariale prevăzute de lege pentru categoria profesională din care fac parte, după caz, cu excepția elementelor salariale care compun salariul de bază stabilit pentru categoriile profesionale din care fac parte.

(3) Salariul de bază se stabilește potrivit prezentei anexe, cap. I lit. A nr. crt. 6 pentru agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și cap. I lit. B nr. crt. 4 pentru ofițerii de poliție judiciară. Șefii de birou din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror adjunct din cadrul parchetului de pe lângă judecătoria, iar șefii de serviciu de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror în cadrul parchetului de pe lângă judecătoria. Ofițerii și agenții de poliție judiciară din Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de drepturile prevăzute în prezenta anexă. Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de prevederile art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Indemnizațiile de încadrare sau salariile de bază, precum și alte drepturi salariale ale personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se stabilesc de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, respectiv al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, potrivit legii.”

13. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind trăsăturile statului român, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. De asemenea sunt invocate prevederile art. 7 și art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 7 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării și ale Protocolului nr. 12 adițional la Convenție, precum și ale art. 4 din Carta Socială Europeană, revizuită.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale criticate instituie reguli privind salarizarea personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, inclusiv pentru specialiștii IT [(art. 17 alin. (2)), respectiv pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a

Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete [art. 22 alin. (1)].

16. Curtea observă că, invocând încălcarea dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală și a unor prevederi privind interzicerea discriminării cuprinse în acte juridice internaționale, autorii excepției consideră, pe de o parte, că prevederile legale instituie în mod nejustificat diferențe sub aspectul salarizării între specialiștii IT din cadrul instanțelor și parchetelor și specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete. În același timp, autorii excepției susțin că stabilirea aceluiași tratament juridic precum cel de care beneficiază grefierii, sub aspectul salarizării, este nejustificată, având în vedere importanța și complexitatea muncii desfășurate de specialiștii în domeniul informatic.

17. Referitor la critica de neconstituționalitate vizând instituirea unei discriminări între specialiștii IT și alte categorii de specialiști din sistemul judiciar, Curtea reține că prevederile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002). Totodată, este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite autorități sau instituții publice și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat, în cazul de față, apare ca justificată.

18. De asemenea, Curtea reține că includerea, sub aspectul salarizării, a specialiștilor în domeniul informatic în categoria personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor reprezintă opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere, permisă de dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi. Prin Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, și prin Decizia nr. 408 din 13 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 848 din 26 octombrie 2017, Curtea Constituțională a statuat că autoritatea legiuitoare are dreptul și obligația de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În acest sens, este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57.

19. Sub acest aspect, Curtea constată că opțiunea legiuitorului în materia salarizării specialiștilor IT din cadrul instanțelor și parchetelor apare ca justificată având în vedere prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care

funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, potrivit cărora „*Personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea este format din grefieri, grefieri statisticieni, grefieri documentariști, grefieri arhivari, grefieri registratori și specialiști IT.*”

20. În plus, Curtea observă că acceptarea susținerilor autorilor excepției ar echivala cu imposibilitatea legiuitorului de a mai putea modifica sistemul de salarizare, pe motiv că ar crea diferențe față de sistemul anterior de salarizare. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.038 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 5 noiembrie 2010, a stabilit că neconstituționalitatea unui text legal nu se poate pretinde prin simpla comparație dintre reglementarea veche și cea nouă, aceasta din urmă fiind considerată mai puțin favorabilă și declanșând automat un așa-zis conflict de constituționalitate. Nu se poate vorbi despre discriminare în ipoteza în care, prin jocul unor prevederi legale — așadar, inclusiv prin succesiunea în timp a unor acte normative, astfel cum este în cazul de față —, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate astfel în mod subiectiv, prin prisma propriilor lor interese. Această soluție de principiu se regăsește, de exemplu, în Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, sau în Decizia nr. 72 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2008.

21. În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 41 și ale art. 53 din Constituție, Curtea, în acord cu considerentele enunțate, reiterează că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului plătit din fonduri publice intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Constituția prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia.

22. În raport cu cele enunțate, Curtea reține că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o

restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, în scopul eliminării disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

23. Cât privește invocarea unor aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind restrângerea exercițiului dreptului fundamental la salariu, Curtea observă că acestea vizează ipoteze juridice distincte de cea avută în vedere prin prevederile legale criticate, motiv pentru care acestea nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

24. Distinct de acestea, Curtea constată că autorii excepției deduc pretinsa neconstituționalitate din compararea soluțiilor legislative consacrate prin prevederile legale ale art. 17 alin. (2) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, pe de o parte, și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, pe de altă parte. Or, așa cum s-a statuat constant în jurisprudența Curții Constituționale (exemplu fiind Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

25. În fine, Curtea precizează că, prin Decizia nr. 428 din 4 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 17 octombrie 2019, instanța de contencios constituțional a examinat constituționalitatea unor prevederi din cuprinsul Legii-cadru nr. 153/2017 referitoare la salarizarea specialiștilor IT din instanțe și parchete, constatând constituționalitatea acestora. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în decizia precitată își mențin în mod corespunzător valabilitatea și în cauza analizată.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iuliana Jitariu, Cătălin Crețu Ostafe și de Nina Darie în Dosarul nr. 8.811/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII „Reglementări specifice personalului din sistemul justiției” din anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 februarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind transmiterea unui imobil din administrarea Ministerului Culturii
în administrarea Muzeului Național „Constantin Brâncuși”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 288 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 867 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unui imobil, aflat în domeniul public al statului, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din administrarea Ministerului Culturii în administrarea Muzeului Național „Constantin Brâncuși”, cu destinația de sediu al muzeului.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului se va realiza pe bază de protocol, încheiat între Ministerul Culturii și Muzeul Național

„Constantin Brâncuși”, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Ministerul Culturii își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare în anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul culturii,
Bogdan Gheorghiu
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 27 mai 2020.
Nr. 420.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului aflat în domeniul public al statului care se transmite din administrarea Ministerului Culturii
în administrarea Muzeului Național „Constantin Brâncuși”

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar actualizată (lei)	Administratorul bunului/CUI
165050	8.24.02	Imobil Casa Barbu Gănescu — sediul Muzeului Național „Constantin Brâncuși”	Clădire Casa Barbu Gănescu imobil D+P, suprafață construită la sol: 257 mp, suprafață construită desfășurată: 502 mp, suprafață demisol: 245 mp, suprafață parter: 257 mp, teren intravilan aferent: 4.416 mp, împrejmuire din piatră și lemn: 98,60 m CF 49969	Țara: România, județul: Gorj, localitatea Târgu Jiu, Str. Victoriei nr. 1	1.377.644	Muzeul Național „Constantin Brâncuși” CUI: 41131267

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind aprobarea procedurii de decontare a cheltuielilor de transport al elevilor, precum și pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind acordarea facilităților de transport intern feroviar și cu metroul pentru elevi și studenți, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 42/2017**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 70 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta hotărâre reglementează procedura de decontare a sumelor de la bugetul de stat în vederea asigurării deplasării elevilor prin:

- a) serviciul public de transport local rutier și naval;
- b) serviciul public de transport rutier județean și naval, între localitatea de domiciliu a elevului și localitatea unde este școlarizat;
- c) transportul rutier interjudețean;
- d) transportul intern feroviar și cu metroul pentru elevi și studenți.

CAPITOLUL I**Mecanismul de decontare a cheltuielilor pentru transportul local rutier și naval**

Art. 2. — (1) Pentru a beneficia de gratuitatea serviciilor publice de transport local, elevii din învățământul preuniversitar acreditat/autorizat solicită centrelor de emisie a documentelor de transport, aparținând operatorului de transport public local, în baza carnetului de elev emis de unitatea de învățământ, vizat prin ștampilă pentru anul în curs, eliberarea documentului de călătorie pentru transportul local de tipul legitimație de transport/abonament/card sau alte documente-tip, cu valabilitate lunară.

(2) Operatorul de transport public local realizează pe fiecare unitate de învățământ o situație care va cuprinde numărul de documente de transport emise și lista cu beneficiarii acestora.

(3) Operatorul de transport răspunde de realitatea, legalitatea și exactitatea datelor prezentate la decontare.

(4) Operatorul de transport public local emite factură fiscală în cuantum de 50% din suma de plată pentru fiecare unitate de învățământ și 50% pentru unitatea administrativ-teritorială pe raza căreia domiciliază elevul/raza teritorială a unității de învățământ.

Art. 3. — Operatorul de transport public local are obligativitatea de a menține același tarif pentru elevi pe durata anului școlar, care nu poate fi mai mare decât cel practicat pentru celelalte categorii de călători.

Art. 4. — (1) Lunar, până la data de 25 a fiecărei luni, inspectoratele școlare județene/Inspectoratul Școlar al Municipiului București, denumit în continuare *ISMB*, solicită Ministerului Educației și Cercetării sumele estimate pentru decontarea transportului local pentru luna respectivă. La estimarea sumelor solicitate inspectoratele școlare județene/*ISMB* vor lua în considerare și sumele neutilizate/restante, după caz, din perioada precedentă.

(2) Inspectoratele școlare județene/*ISMB* repartizează unităților de învățământ sumele primite de la Ministerul Educației și Cercetării pentru deplasarea elevilor prin servicii de transport public local.

CAPITOLUL II**Mecanismul de decontare a cheltuielilor pentru transportul elevilor care nu pot fi școlarizați în localitatea de domiciliu**

Art. 5. — Pentru asigurarea gratuității transportului elevilor, pe durata cursurilor, în conformitate cu prevederile art. 84 alin. (3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, elevii din învățământul preuniversitar acreditat/autorizat, domiciliați în altă localitate față de unitatea de învățământ, depun la începutul fiecărui semestru la secretariatul unității de învățământ o cerere prin care solicită eliberarea adeverinței care atestă calitatea de elev înmatriculat la unitatea de învățământ, în vederea deplasării cu titlu gratuit de la domiciliu la unitatea școlară.

Art. 6. — Unitatea de învățământ eliberează elevului care a depus cererea prevăzută la art. 5 o adeverință care atestă calitatea acestuia de elev înmatriculat la unitatea de învățământ, traseul de la unitatea de învățământ la localitatea de domiciliu și dreptul de a beneficia de transport gratuit.

Art. 7. — (1) În baza adeverinței prevăzute la art. 6, operatorul de transport rutier/naval eliberează documentul de călătorie de tipul legitimație de transport/abonament/card sau alte documente-tip, pe traseul prevăzut în adeverința eliberată de unitatea de învățământ.

(2) O copie a documentului de călătorie cu numele operatorului și traseul pe care circulă elevul se depune de către elev/părinte/tutore la unitatea de învățământ.

Art. 8. — (1) Fiecare unitate de învățământ transmite consiliului județean până cel mai târziu la data de 5 a lunii următoare, pentru luna trecută, o situație cu suma convenită pentru deplasarea elevilor care beneficiază de gratuitate la transportul rutier/naval la nivel județean, însoțită de prezența la cursuri și numele operatorului de transport.

(2) Situația prevăzută la alin. (1) se centralizează la nivelul consiliului județean, pe fiecare unitate de învățământ.

Art. 9. — Consiliul județean transmite fiecărui operator de transport care a emis documentul de călătorie situația centralizată cu numărul de elevi și zilele în care aceștia au beneficiat de transport gratuit pe fiecare unitate de învățământ.

Art. 10. — (1) Operatorul de transport, în urma centralizării situațiilor primite de la consiliul județean, emite factură fiscală în cuantum de 50% din suma de plată pentru fiecare unitate de

învățământ și 50% pentru consiliul județean, pe care le transmite spre decontare.

(2) Operatorul de transport public rutier/naval la nivel județean are obligația de a menține același tarif pentru elevi pe durata anului școlar, care nu poate fi mai mare decât cel practicat pentru celelalte categorii de călători.

(3) Consiliul județean efectuează plata către operatorii de transport, pe baza situațiilor transmise de unitatea de învățământ, potrivit art. 8, și a facturii primite de la operator.

(4) Operatorul de transport răspunde de realitatea, legalitatea și exactitatea datelor prezentate la decontare.

Art. 11. — (1) Lunar, până la data de 25 a fiecărei luni, inspectoratele școlare județene/ISMB solicită Ministerului Educației și Cercetării sumele estimate pentru decontarea transportului elevilor la nivel județean, pentru luna respectivă. La estimarea sumelor solicitate inspectoratele școlare județene/ISMB vor lua în considerare și sumele neutilizate/restante, după caz, din perioada precedentă.

(2) Inspectoratele școlare județene/ISMB repartizează unităților de învățământ sumele primite de la Ministerul Educației și Cercetării pentru asigurarea deplasării elevilor prin servicii publice rutiere/navale, la nivel județean.

CAPITOLUL III

Mecanismul de decontare a cheltuielilor pentru transportul rutier interjudețean

Art. 12. — Pentru asigurarea transportului în conformitate cu prevederile art. 84 alin. (3) din Legea nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, elevii din învățământul preuniversitar acreditat/autorizat, domiciliați în altă localitate față de unitatea de învățământ, depun la începutul fiecărui semestru la secretariatul unității de învățământ o cerere din care să rezulte solicitarea asigurării transportului rutier interjudețean ca urmare a frecventării cursurilor la respectiva unitate de învățământ.

Art. 13. — Unitatea de învățământ eliberează elevului care solicită asigurarea gratuității transportului interjudețean o adeverință care atestă calitatea de elev înmatriculat la respectiva unitate, traseul de la unitatea de învățământ la localitatea de domiciliu și dreptul de a beneficia de transport gratuit.

Art. 14. — (1) Legitimația de transport gratuit se eliberează de operatorul care asigură transportul, pe traseul prevăzut în adeverința eliberată de unitatea de învățământ.

(2) O copie a legitimației de transport cu numele operatorului și traseul se depune de către elev/părinte/tutore la unitatea de învățământ.

Art. 15. — (1) Operatorul de transport, până cel mai târziu la data de 5 a lunii următoare, se prezintă la unitatea de învățământ care va certifica numărul de călătorii, efectuate în luna anterioară, în funcție de prezența la cursuri a elevilor care beneficiază de gratuitate pentru transportul interjudețean, conform situației al cărei model este prevăzut în anexa nr. 1.

(2) Situația prevăzută la alin. (1) se întocmește în 3 exemplare, din care un exemplar rămâne la unitatea de învățământ, un exemplar la operatorul de transport și un exemplar se transmite la Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor.

Art. 16. — (1) Operatorul de transport, pe baza situațiilor certificate de unitatea de învățământ, va întocmi deconturi lunare centralizatoare, pe care le va transmite Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor, o singură dată pe lună, până la data de 15 a fiecărei luni pentru luna expirată pentru efectuarea deschiderii de credite bugetare.

(2) Decontul, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 2, se întocmește în două exemplare, din care un exemplar rămâne la operatorul de transport și un exemplar se transmite Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor însoțit de adresa de înaintare al cărei model este prevăzut în anexa nr. 3.

Art. 17. — Operatorul de transport răspunde de realitatea, legalitatea și exactitatea datelor prezentate la decontare.

Art. 18. — Operatorul de transport are obligația de a menține pe durata anului școlar un tarif ferm și care nu poate fi mai mare decât cel practicat pentru celelalte categorii de călători.

Art. 19. — Autoritățile implicate își vor stabili proceduri interne privind fluxul documentelor aferente decontării.

CAPITOLUL IV

Art. 20. — Normele metodologice privind acordarea facilităților de transport intern feroviar și cu metroul pentru elevi și studenți, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 42/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 1 februarie 2017, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatele (1), (2), (6) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Elevii din învățământul obligatoriu, profesional — inclusiv postliceal, liceal acreditat/autorizat beneficiază de gratuitate pentru transportul feroviar intern la toate categoriile de trenuri, clasa a II-a, pe tot parcursul anului calendaristic.

(2) Operatorii de transport feroviar de călători vor elibera elevilor legitimații de călătorie gratuite și abonamente lunare gratuite pentru toate categoriile de tren, clasa a II-a, pe durata anului calendaristic.

.....
(6) Eliberarea legitimațiilor de călătorie gratuite, a abonamentelor lunare pentru elevi și a legitimațiilor/abonamentelor de călătorie gratuite se poate face, conform reglementărilor în vigoare, de la casele de bilete ale operatorilor de transport, de la personalul de tren și on-line/automate de vânzare legitimații de călătorie, în funcție de posibilitățile și reglementările proprii ale operatorilor de transport feroviar.

(7) Eliberarea legitimațiilor de călătorie/abonamentelor lunare pentru elevi, gratuite, se face în baza carnetului de elev care va avea înscris pe prima filă codul numeric personal al elevului, cu respectarea prevederilor Regulamentului general privind protecția datelor și legislației de punere în aplicare a acestuia, respectiv în baza adeverinței doveditoare pentru elevii claselor pregătitoare și a certificatului de naștere în copie. Pentru elevii prevăzuți la alin. (3), în carnetul de elev, la rubrica «mențiuni», unitatea de învățământ va atesta dreptul la gratuitate de care elevul beneficiază.”

2. La articolul 4, alineatele (1), (5) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Elevii din învățământul obligatoriu, profesional, inclusiv postliceal, liceal acreditat/autorizat beneficiază de gratuitate pentru transportul cu metroul, pe bază de abonament lunar, pe tot parcursul anului școlar.

.....
(5) Eliberarea abonamentului lunar gratuit pentru elevi se face în baza carnetului de elev care va avea înscris pe prima filă codul numeric personal al elevului, respectiv în baza adeverinței doveditoare și a certificatului de naștere, în copie, pentru elevii claselor pregătitoare. Pentru elevii prevăzuți la alin. (2), în carnetul de elev, la rubrica «mențiuni», unitatea de învățământ va atesta dreptul la gratuitate de care elevul beneficiază.

.....
(9) Elevii prevăzuți la alin. (1) și (2) beneficiază lunar de un singur abonament gratuit.”

3. La articolul 4, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (9¹), cu următorul cuprins:

„(9¹) Studenții prevăzuți la alin. (3) și (4) beneficiază lunar de un singur abonament cu reducere 50% sau gratuit la călătoria cu metroul, după caz.”

4. La articolul 4, alineatul (11) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(11) Abonamentul lunar și celelalte titluri de transport gratuit sau cu reducere de 50% din oferta tarifară sunt valabile numai însoțite de actele de identificare care dovedesc calitatea de elev sau student, după caz. La verificarea legalității călătoriei cu metroul, studenții vor prezenta legitimația de student pentru reducere/gratuitate la transport vizată pentru anul universitar în curs și un act de identitate, respectiv carte de identitate sau pașaport, iar elevii vor prezenta carnetul de elev vizat pentru anul în curs.”

5. La articolul 6, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Decontarea facilităților la transportul pe calea ferată și cu metroul al elevilor și studenților prevăzute în prezentele norme metodologice se va efectua, în condițiile legii, din bugetul Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor, cu încadrare în bugetul aprobat, de la capitolul «Asigurări și asistență socială», către operatorii de transport feroviar și cu metroul, în baza deconturilor prezentate, conform anexelor nr. 3, 4 și 7.”

6. Anexele nr. 3, 6 și 7 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 4—6 la prezenta hotărâre.

Art. 21. — Plățile/Decontările aflate în curs de efectuare la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se realizează în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare la data la care au fost începute.

Art. 22. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă:

a) Hotărârea Guvernului nr. 309/1996 privind acordarea de reduceri cu 50% ale tarifelor pentru transportul local în comun, de suprafață și subteran, precum și pentru transportul intern auto, feroviar și naval, de care beneficiază elevii și studenții din învățământul de stat și din învățământul particular acreditat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 16 mai 1996, cu modificările și completările ulterioare;

b) Hotărârea Guvernului nr. 863/2016 pentru aprobarea Metodologiei de calcul și stabilirea tarifului maxim per kilometru aferent abonamentului de transport prevăzut la alin. (3) al art. 84 din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 23 noiembrie 2016, cu modificările ulterioare.

Art. 23. — Anexele nr. 1—6 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Raluca Turcan

Ministrul educației și cercetării,

Cristina Monica Anisie

p. Ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației,

Vetuța Stănescu,

secretar de stat

Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,

Lucian Nicolae Bode

Ministrul finanțelor publice,

Vasile-Florin Cîțu

București, 28 mai 2020.
Nr. 435.

ANEXA Nr. 1

Operator de transport
(denumirea acestuia)

Nr. /data

Avizat

Unitatea de învățământ

.....

(semnătura și ștampila)

SITUAȚIA

elevilor pe luna .../anul școlarizați la unitatea de învățământ în baza căreia se decontează contravaloarea transportului, conform Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare

Nr. crt.	Numele și prenumele	Nr. legitimației (emisă de operatorul de transport)	Nr. km (traseu)	Nr. zile/nr. deplasări (drumuri/zi)	Valoare (lei) reducere 100%

Operator de transport
(denumirea acestuia)

Nr. /data

DECONT
privind transportul interjudețean de elevi aferent lunii .../anul ..., conform Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare

Nr. crt.	Unitatea de învățământ	Nr. elevi transportați	Valoarea (lei)

Operatorul de transport răspunde de realitatea, legalitatea și exactitatea datelor prezentate la decontare.

Data

Administrator/Director general/Director,
.....
(numele, prenumele, semnătura, ștampila)

Director economic/Contabil-șef/Contabil,
.....
(numele, prenumele, semnătura)

Operator de transport
(denumirea acestuia)

Contul de trezorerie
Nr. tel.

Adresa de e-mail
Nr. și data decontului

Către Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor

Alăturat vă transmitem documentația privind decontarea călătoriilor efectuate cu mijloace proprii de transport, de către elevi, conform Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.

S.C., în baza legitimațiilor, pentru călătoriile efectuate cu mijloace de transport proprii, de către elevi,
(numele societății)

cu reducere de 100%, prin aplicarea prevederilor Legii nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, cu modificările ulterioare, în luna.../anul..., vă rugăm a ne vira în contul suma de

Administrator/Director general/Director,
.....
(numele, prenumele, semnătura, ștampila)

Data

Director economic/Contabil-șef/Contabil,
.....
(numele, prenumele, semnătura)

Operator de transport feroviar de călători
Nr.

DECONTUL
biletelor de călătorie gratuită, respectiv al abonamentelor lunare pentru transportul elevilor pe calea ferată
luna anul

Nr. crt.	Denumirea unității prestatoare (sucursalei regionale de transport feroviar de călători*)	Călători expediați	Călători km	Valoarea prestației
		Nr. abonamente	Valoare imprimat	Total valoare confecționare
	TOTAL			

*) Pentru SNTFC C.F.R. Călători — S.A.

CENTRALIZATOR
al vânzărilor titlurilor de transport cu metroul pentru elevi și studenți

Luna	Stații case speciale gratuite					Total bucăți	Total valoare cu reducere 100% (lei)
Anul	Stația	Stația	Stația	Stația		
Ziua							
.....							
Ziua							
Total bucăți							
Total valoare (lei)							

FORMULAR
centralizator de decont

Nr. crt.	Număr abonamente eliberate (buc.)	Valoarea unitară a titlurilor de transport cu metroul (lei)	Valoarea totală (lei)	Valoarea totală cu reducere 100% (lei)
0	1	2	3 = 1*2	4 = 3*50%

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

pentru modificarea și completarea anexei nr. 1 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 141/2017 privind aprobarea formularelor specifice pentru verificarea respectării criteriilor de eligibilitate aferente protocoalelor terapeutice pentru medicamentele notate cu ()¹, (**)¹ Ω și (**)¹ β în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, cu modificările și completările ulterioare, și a metodologiei de transmitere a acestora în platforma informatică din asigurările de sănătate**

Având în vedere:

— Referatul de aprobare nr. DG 2.179 din 29.05.2020 al directorului general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate;
— art. 56 și art. 278 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 5 alin. (1) pct. 25—27, art. 8, art. 18 pct. 17 și art. 37 din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 720/2008 pentru aprobarea Listei cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinul ministrului sănătății publice și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.301/500/2008 pentru aprobarea protocoalelor terapeutice privind prescrierea medicamentelor aferente denumirilor comune internaționale prevăzute în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor:

— art. 291 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. – Anexa nr. 1 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 141/2017 privind aprobarea formularelor specifice pentru verificarea respectării criteriilor de eligibilitate aferente protocoalelor terapeutice pentru medicamentele notate cu (**)¹, (**)¹ Ω și (**)¹ β în Lista cuprinzând denumirile comune internaționale corespunzătoare medicamentelor de care beneficiază asigurații, cu sau fără contribuție personală, pe bază de prescripție medicală, în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și denumirile

comune internaționale corespunzătoare medicamentelor care se acordă în cadrul programelor naționale de sănătate, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 720/2008, cu modificările și completările ulterioare, și a metodologiei de transmitere a acestora în platforma informatică din asigurările de sănătate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 și 151 bis din 28 februarie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. În tabel, după poziția 129 se introduc 18 noi poziții, pozițiile 130—147, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Cod formular specific	DCI/afecțiune
„130	J05AP56	SOFOSBUVIRUM + VELPATASVIRUM + VOXILAPREVIRUM — pacienți adulți fără ciroză hepatică sau cu ciroză hepatică compensată, fără răspuns la tratamentul anterior cu medicamente cu acțiune antivirală directă
131	L01XC18.4	PEMBROLIZUMABUM — NSCLC metastatic scuamos — în asociere cu Carboplatin și Paclitaxel/nab-Paclitaxel
132	L01XE36	ALECTINIB — NSCLC avansat ALK+ — monoterapie

Nr. crt.	Cod formular specific	DCI/afecțiune
133	L01XC32	ATEZOLIZUMAB — carcinom urotelial — monoterapie
134	L01XE26	CABOZANTINIBUM — carcinom celular renal
135	L01XC16	DINUTUXIMAB BETA — neuroblastom
136	L01XE21	REGORAFENIBUM — carcinom hepatocelular — monoterapie
137	L01XE42	RIBOCICLIBUM — cancer mamar
138	M05BX05	BUROSUMABUM — rahitism hipofosfatemic X-linkat
139	L04AX06	POMALIDOMIDUM — mielom multiplu
140	L01XE39-MS	MIDOSTAURINUM — mastocitoză sistemică
141	L01XX27	ARSENICUM TRIOXIDUM — leucemie acută promielocitară
142	A16AB15	VELMANAZA ALFA
143	A16AB17	CERLIPONASUM ALFA
144	A16AX06	MIGLUSTATUM
145	L04AX08	DARVADSTROCEL
146	L01XC18.5	PEMBROLIZUMAB — carcinom urotelial — monoterapie
147	L01XC18.6	PEMBROLIZUMAB — Limfomul Hodgkin clasic — monoterapie”

2. **Formularele specifice corespunzătoare pozițiilor nr. 73, 79, 88, 89, 91, 100 și 129 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1—7 la prezentul ordin.**

3. **După formularul specific corespunzător poziției 129 se introduc 18 noi formulare specifice corespunzătoare pozițiilor 130—147, prevăzute în anexele nr. 8—25 la prezentul ordin.**

Art. II. — Anexele nr. 1—25*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe pagina web a Casei Naționale de Asigurări de Sănătate la adresa www.cnas.ro.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Adela Cojan

București, 29 mai 2020.
Nr. 706.

*) Anexele nr. 1—25 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 246244